

Քառասուններորդ համարի գաղտնի պատմությունը — յոթերորդ թիվը

Տասնմեկ և Քսաներկու

Jeff Pippenger

2026-04-04

Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասնվեցերորդ և քսաներկուերորդ համարները երկուսն էլ համընկնում են շուտով գալիք Կիրակնօրյա օրենքի հետ: Տասներորդ համարի իրագործումը 1989 թվականին հանգեցրեց 2014 թվականի Ուկրաինական պատերազմին, ինչպես ներկայացված է Ռաֆիայի ճակատամարտով՝ որպես տասնմեկերորդ համարի իրագործում մ.թ.ա. 217 թվականին: Տասնմեկերորդ համարից մինչև տասնվեցերորդ համարը նաև տասնմեկերորդ համարից մինչև քսաներկուերորդ համարն է. ուստի քառասուններորդ համարի թաքնված պատմությունը, ինչպես ներկայացված է տասնմեկերորդից մինչև տասնվեցերորդ համարներում, ներկայացված է նաև որպես տասնմեկերորդ համարից մինչև քսաներկուերորդ համարի պատմություն: Քառասուններորդ համարի թաքնված պատմությունը ներկայացված է տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ համարներում:

Գլուխներ Տասնմեկից մինչև Քսաներկուերորդը

Այդ թաքնված պատմությունը ներկայացված է նաև Ծննդոց, Մատթեոս, Հայտնություն և «Դարերի Փափագը» գրքի տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ գլուխներում: «Տասնմեկից մինչև քսաներկու» գլուխների այդ չորս վկաները համընկնում են թաքնված պատմության հետ, որովհետև թաքնված պատմությունը Դանիել տասնմեկի տասնմեկից մինչև քսաներկու համարներն են: Չորս վկաների կենտրոնը մշտապես մատնանշում է ուխտի նշանը՝ սկսվելով մահվան ուխտից, որը Ծննդոցի տասնմեկերորդ գլխում ներկայացված է Նեբրոդի միջոցով, և ավարտվելով Հռոմի պոռնիկով՝ Հայտնության տասնյոթերորդ գլխում:

Տասնյոթ

Մատթեոսից բացի, չորս վկաները տասնյոթերորդ գլուխը նույնացնում են որպես այն ժամանակաշրջանի միջնակետը, որը նրանք պատկերում են: Տասնյոթ թիվը նաև երեք անգամ հանդիպում է այն երեք հարյուր հիսունամյա մարգարեություններում, որոնք սկսվել են մ.թ.ա. 457, 64 և 1776 թվականներին: Այդ գծերից երկուսը՝ (առաջինը և վերջինը), նշում են մի միջնակետ, երբ մ.թ.ա. 457 թվականի առաջին գիծն ավարտվեց մ.թ.ա. 207 թվականին, իսկ 1776 թվականի վերջին գիծն ավարտվում է 2026 թվականին: Մ.թ.ա. 207 թվականը գտնվում էր Ռաֆիայի և Պանիումի ճակատամարտերի միջև, իսկ 2026 թվականը Միացյալ Նահանգների վերջին նախագահի պաշտոնավարման միջնակետն է:

Երկու հարյուր հիսուն տարվա երեք գծերի ներսում Պտղոմեոսը թագավորեց տասնյոթ տարի: Ներոնի գծում 313-ի և 330-ի միջև տասնյոթ տարի կա, և մ.թ.ա. 217 թվականի Ռաֆիայի ճակատամարտի ու մ.թ.ա. 200 թվականի Պանիումի ճակատամարտի միջև ևս տասնյոթ տարի կար: Տասնմեկերորդից մինչև քսաներկրորդ գլուխների չորս վկաներից երեքը իրենց ճշգրիտ միջնակետը նշում են որպես տասնյոթերորդ գլուխ: Ուստի քառասուներորդ խոսքի ծածուկ պատմությունը ներկայացված է նույն գլխի տասնմեկերորդից մինչև քսաներկրորդ խոսքերում, և տասնմեկերորդից մինչև քսաներկրորդ խոսքերի չորս վկաները համընկնում են հենց այդ նույն խոսքերի հետ: Երկու հարյուր հիսուն տարվա երեք մարգարեություններից յուրաքանչյուրի կատարումը համընկնում է միննույն պատմության հետ: Միջնակետն ընդգծվում է որպես ճանապարհանշան, և այն հատկապես ճանաչվում է որպես Աստծո ժողովրդի ուխտի և կնիքի խորհրդանիշ:

Դանիել Տասներկուերորդ

Դանիելի տասներկուերորդ գլխի յոթերորդ, տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարները նշում են հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման վերջնական ժամանակահատվածը: Յոթերորդ համարը նշում է 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ը, իսկ տասներկուերորդ համարը՝ 2020 թվականի հուլիսի 18-ը: Յոթերորդ համարի ցրումը, որ ավարտվեց 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին և որը սկսվել էր 2020 թվականի հուլիսի 18-ին, ներկայացված էր Դանիել տասներկուում տեղ գտած մարգարեական ժամանակի երեք համարների ալֆայում և օմեգայում: 1,290 տարիների միջին համարը նույնացնում է 1989 թվականից մինչև շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը եղած պատմությունը որպես 30, իսկ ապա՝ 1,260-ը մինչև մարդկային փորձաշրջանի ավարտը: Երեսուն տարիները ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի քահանայության տարիքը, իսկ 1260 տարիները նախատիպում են Հայտնություն տասներեքի խորհրդանշական քառասուներկու ամիսները:

Երեսունով սկսվող և ապա հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիներով շարունակվող երկակի մարգարեությունը խորհրդանշում է Աբրահամի և Պողոսի ուխտի վերաբերյալ 400 և 430 տարիների երկակի մարգարեությունը: Դանիել տասներկուի ժամանակի երեք համարների միջնակետը ներկայացնում է տասներեքերորդ տառի ապստամբությունը՝ միաժամանակ շեշտադրելով հարյուր քառասունչորս հազարի ուխտն ու կնքումը: Այդ երեք համարները նաև համընկնում են ծածուկ պատմության հետ և հավելյալ վկայություն են տալիս այն շեշտադրմանը, որ միջնակետը ուխտի խորհրդանիշ է:

Գարուն և Աշուն

Այս բոլոր գծերի հետ մենք պետք է ներառենք նաև Ղևտական քսաներեքերորդ գլխում տեղադրված զարնանային և աշնանային տոների երեք վկաները, որոնք համադրված և միավորված են խաչի պատմության մեջ Պենտեկոստի ժամանակահատվածի հետ: Այնտեղ գլուխը քսաներեք է, ինչը խորհրդանիշ է Քրիստոսի քալչարար գործի: Գլուխը կազմված է քառասունչորս համարներից, որոնք խորհրդանշորեն ներկայացնում են 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Հոկտեմբերի 22-ը ներկայացնում է հոկտեմբեր

ամսվա 22 օրը՝ սկսվելով առաջին օրով և ավարտվելով քսաներկուերորդ օրով, այսպիսով կրելով եբրայական այբուբենի հաստատագրերը: Հոկտեմբերը լինելով տասներորդ ամիսը, երբ բազմապատկվում է քսաներկուերորդ օրվա թվով, հավասար է 220-ի:

Եբրայական օրացույցում յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը Քավության օրն էր, և յոթ անգամ տասը՝ յոթանասուն է, որը փորձնական ժամանակի խորհրդանիշ է: Երկու հազար երեք հարյուր տարիները ավարտվեցին 1844 թվականին, երբ երրորդ հրեշտակը եկավ, ինչպես նախապատկերված էր այդ ժամանակաշրջանը նախաձեռնած երրորդ հրովարտակով: Այն ժամանակ յոթանասուն շաբաթ սահմանված էր որպես փորձնական ժամանակ, որ սկզբում հատկացվել էր հին բառացի Իսրայելին՝ 2,300 օրերի սկզբում, և այդ օրերի ավարտին ժամանակակից հոգևոր Իսրայելի համար փորձնական ժամանակաշրջանը ներկայացված էր յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրով, որը համարժեք է յոթանասունի: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը նախատիպն է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի, և հենց այնտեղ է, որ Յոթերորդ օրվա ադվենտականության համար ավարտվում է փորձնական ժամանակի խորհրդանշական յոթանասուն տարին, ինչպես դա եղավ հրեաների համար, երբ Ստեփանոսը քարկոծվեց:

1844-ը ներկայացնում է մի ժամանակաշրջան, երբ եկան երկու հրեշտակներ՝ երկրորդը՝ առաջին հիասթափության ժամանակ, իսկ երրորդը՝ մեծ հիասթափության ժամանակ: «44»-ը ներկայացնում է կրկնակի լուր, ինչպես ներկայացված է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասունչորսերորդ խոսքի՝ արևելքից և հյուսիսից եկող լուրերում: Ղևտական քսաներեքերորդ գլուխը բաղկացած է քառասունչորս խոսքից, որոնք սրբազան տոները բաժանում են զարնանային և աշնանային շրջանների: Այդ քառասունչորս խոսքերը ներկայացնում են կրկնակի լուր: Երկու եղանակներն էլ ներկայացված են յուրաքանչյուրն առանձին՝ քսաներկու խոսքերով, ուստի և՛ զարնանային, և՛ աշնանային տոները ներկայացնում են եբրայական օրացույցի քսաներկու տառերը: Երբ քսաներկու խոսքից կազմված այդ երկու վկաները միավորվում են Պենտեկոստի շրջանի հետ, նրանք առաջացնում են երեք քայլերից բաղկացած մի շրջանակ:

Առաջին քայլը մի նշանաբար է, որը բաղկացած է երեք մասից, որոնց հաջորդում են հինգ օր, ինչպես նաև երեք նշանաբարներից վերջինը: Միջին նշանաբարը երեսուն օր է՝ Քրիստոսի դեմ առ դեմ ուսուցմամբ նրանց հետ, ովքեր օժվում են որպես քահանաներ՝ հաղթական եկեղեցում ծառայության համար: Ղևտացոց քսաներեքը համընկնում է քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմության հետ:

Միջնակետեր

Ծննդոց գրքի տասնմեկերորդ գլխից մինչև քսաներկուերորդ գլուխն ընդգրկող շարքի միջնակետը տասնյոթերորդ գլուխն է, որտեղ հաստատվեց Աբրահամի ուխտի երեքաստիճան ընթացքի երկրորդ փուլը և թլփատության նշանը: Տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ գլուխներում տեղ գտած բոլոր համարների ճշգրիտ կենտրոնը Ծննդոց 17:22-ն է.

Բայց իմ ուխտը պիտի հաստատեմ Իսահակի հետ, որին Մառան պիտի ծնի քեզ համար մյուս տարվա այս նույն ժամանակին: Եվ Նա դադարեց նրա հետ խոսելուց, և Աստված վերացավ Աբրահամից: Ծննդոց 17:22:

Աստված սկսեց խոսել Աբրահամի հետ առաջին համարում, և ավարտեց Իր գրույցը քսաներկուերորդ համարում, ուստի թլփատության ուխտի ամբողջ երկխոսությունը դրվեց եբրայական այբուբենի քսաներկու տառերի մարգարեական համատեքստի մեջ, մինչդեռ այդ քսաներկու համարների թեման թլփատության ծեսն էր, որը պետք է կատարվեր ութերորդ օրը: Ծննդոցի այդ հատվածի կենտրոնը կամ միջնակետը Աստծո ուխտական հարաբերությունն է հարյուր քառասունչորս հազարի հետ, ինչպես ներկայացված է Աբրահամի թլփատության ուխտով: Ծննդոցի տասնմեկից մինչև քսաներկու գլուխների շարքի միջնակետը տասնյոթերորդ գլուխն է, իսկ այդ գլխի բացարձակ միջնակետը քսաներկուերորդ համարն է, որտեղ Աստված դադարեցնում է Աբրահամի հետ Իր ուխտի վերաբերյալ գրույցը՝ այսպիսով միջնակետը տեղադրելով քսաներկու տառերից բաղկացած եբրայական այբուբենի համատեքստում: Այդ քսաներկու համարների միջնակետը, անշուշտ, տասնմեկերորդ համարն է:

Եվ պիտի թլփատեք ձեր նախամաշկի մարմինը, և դա ուխտի նշան պիտի լինի իմ և ձեր միջև: Ծննդոց 17:11.

Աստվածաշնչի տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ գլուխների չորս հատվածների միջնակետերը ներառում են երեք համար՝ միջնակետի միտքն ամբողջացնելու համար:

Սա է իմ ուխտը, որ պիտի պահեք իմ և ձեր, և քեզանից հետո քո սերնդի միջև. ձեր միջի ամեն արու զավակ պիտի թլփատվի: Եվ պիտի թլփատեք ձեր նախամաշկի մարմինը, և դա պիտի լինի իմ և ձեր միջև եղած ուխտի նշանը: Եվ ձեր մեջ ութ օրական եղողը պիտի թլփատվի, ձեր սերունդների մեջ ամեն արու զավակ՝ թե՛ տանը ծնվածը, թե՛ արծաթով որևէ օտարից գնվածը, որ քո սերնդից չէ: Ծննդոց 17:10–12.

Նշանը մի խորհրդանիշ է, որը ներկայացնում է դրոշը: Այս հատվածը վերաբերում է դրոշակակիրներին, որոնք հարյուր քառասունչորս հազարն են: Արու զավակը պետք է թլփատվեր ութ օրականում, ինչպես Նոյի ուխտը կապված էր տապանում եղած ութ հոգիների հետ, այդպիսով գործածելով ութի թիվը՝ Նոյյան ուխտը Աբրահամյան ուխտի հետ կապելու համար: Նրանք պետք է լինեն Ֆիլադելֆիացիներ, որովհետև պետք է թլփատվեն, ինչը Պողոսը նույնացնում է որպես մարմնի խաչելության խորհրդանիշ: Երբ մարմինը խաչվում է, Քրիստոսի Աստվածությունը գտնվում է ներսում, և այդ համադրությունն է դրոշը. որովհետև, ինչպես Քույր Ուայթն է ասում. «Երբ Քրիստոսի բնավորությունը կատարյալ կերպով վերարտադրվի Իր զավակների մեջ, Նա կվերադառնա նրանց համար»:

«Մարդկային բնությունը ապականված է և արդարացիորեն դատապարտված է սուրբ Աստծու կողմից: Բայց ապաշխարող մեղավորի համար միջոց է նախատեսված, որպեսզի Աստծու Միածին Որդու քավության հանդեպ հավատով

նա կարողանա ստանալ մեղքերի թողություն, գտնել արդարացում, ընդունվել երկնային ընտանիքի մեջ որդեգրությամբ և դառնալ Աստծու արքայության ժառանգակից: Բնավորության վերափոխումը կատարվում է Սուրբ Հոգու ներգործությամբ, որն ազդում է մարդու վրա՝ նրա մեջ, ըստ նրա ցանկության և այդ բանի կատարմանը տված համաձայնության, նոր բնություն պատվաստելով: Աստծու պատկերը վերականգնվում է հոգու մեջ, և օրեցօր նա շնորհով զորացվում ու նորոգվում է և ավելի ու ավելի կատարյալ կերպով ունակ դառնում արդարությամբ և ճշմարիտ սրբությամբ արտացոլելու Քրիստոսի բնավորությունը»:

«Այն յուրը, որ այնքան անհրաժեշտ է նրանց, ովքեր ներկայացված են որպես հիմար կույսեր, մի բան չէ, որ պետք է դրվի արտաքինից: Նրանք պետք է ճշմարտությունը բերեն հոգու սրբարանը, որպեսզի այն մաքրի, գտի և սրբացնի: Նրանց պետք չէ տեսություն. նրանց պետք են Աստվածաշնչի սրբազան ուսմունքները, որոնք անորոշ, միմյանցից կտրված վարդապետություններ չեն, այլ կենդանի ճշմարտություններ, որոնք առնչվում են հավիտենական շահերին, որ կենտրոնացած են Քրիստոսի մեջ: Նրա մեջ է աստվածային ճշմարտության ամբողջական համակարգը: Հոգու փրկությունը՝ Քրիստոսի հանդեպ հավատքով, ճշմարտության հիմքն ու սյունն է: Նրանք, ովքեր ճշմարիտ հավատ են գործադրում Քրիստոսի հանդեպ, դա դրսևորում են բնավորության սրբությամբ, Աստծո օրենքին հնազանդությամբ: Նրանք գիտակցում են, որ ճշմարտությունը, ինչպես որ այն Հիսուսի մեջ է, հասնում է երկինք և ընդգրկում հավիտենությունը: Նրանք հասկանում են, որ քրիստոնյայի բնավորությունը պետք է ներկայացնի Քրիստոսի բնավորությունը և լի լինի շնորհով ու ճշմարտությամբ: Նրանց է տրվում շնորհի յուրը, որը պահպանում է երբեք չմարող լույսը: Սուրբ Հոգին հավատացյալի սրտում նրան կատարյալ է դարձնում Քրիստոսի մեջ: Այն հաստատուն ապացույց չէ, թե մի տղամարդ կամ մի կին քրիստոնյա է, եթե նա խոր զգացմունք է դրսևորում գրգռիչ հանգամանքների ազդեցության ներքո: Նա, ով Քրիստոսանման է, իր հոգում ունի խոր, վճռական, հարատևող տարր, և միևնույն ժամանակ ունի իր իսկ թուլության գիտակցությունը, և չի խաբվում ու մոլորվում Մատանայի կողմից՝ ինքն իրեն վստահելու հասցվելով: Նա գիտի Աստծո խոսքը և գիտե, որ ապահով է միայն այն ժամանակ, երբ իր ձեռքը դնում է Հիսուս Քրիստոսի ձեռքի մեջ և ամուր բռնում է Նրանից»:

«Բնավորությունը բացահայտվում է ճգնաժամով: Երբ կեսգիշերին հնչեց լուրջ ձայնը՝ «Ահա փեսան գալիս է. ելե՛ք նրան ընդառաջ», քնած կույսերը զարթնեցին իրենց ննջից, և երևաց, թե ովքեր էին պատրաստություն արել այդ իրադարձության համար: Երկու կողմերն էլ անակնկալի եկան, սակայն մեկը պատրաստ էր արտակարգ պահին, իսկ մյուսը գտնվեց առանց պատրաստության: Բնավորությունը բացահայտվում է հանգամանքներով: Արտակարգ դեպքերը երևան են հանում բնավորության իսկական մետաղը: Հանկարծակի և անսպասելի որևէ աղետ, սուգ կամ ճգնաժամ, որևէ անակնկալ հիվանդություն կամ տառապանք, մի բան, որ հոգին կանգնեցնում է մահվան առջև դեմ առ դեմ, կբացահայտի բնավորության ճշմարիտ ներքին էությունը: Կերևա՝ կա՞ արդյոք իրական հավատ Աստծո խոսքի խոստումների հանդեպ, թե՞ ոչ: Կերևա՝ արդյոք հոգին պահվում է շնորհով, և արդյոք անոթի մեջ, ճրագի հետ, յո՛ւղ կա»:

«Փորձության ժամանակներ գալիս են բոլորի վրա: Ինչպե՞ս ենք մենք վարվում Աստծո փորձության և քննության ներքո: Մեր ճրագնե՞րն են մարում, թե՛ մենք դեռ շարունակում ենք դրանք վառ պահել: Պատրա՞ստ ենք արդյոք ամեն արտակարգ հանգամանքի՝ Նրանով մեր ունեցած այն միության շնորհիվ, Ով լի է շնորհով և ճշմարտությամբ: Հինգ իմաստուն կույսերը չէին կարող իրենց բնավորությունը փոխանցել հինգ անմիտ կույսերին: Բնավորությունը մենք պետք է կազմավորենք որպես առանձին անձինք: Այն չի կարող փոխանցվել ուրիշին, նույնիսկ եթե դրա կրողը պատրաստ լիներ այդ գոհողությունը բերել: Շատ բան կա, որ մենք կարող ենք անել միմյանց համար, քանի դեռ ողորմությունը դեռ մնում է: Մենք կարող ենք ներկայացնել Քրիստոսի բնավորությունը: Մենք կարող ենք հավատարիմ նախագգուշացումներ տալ մոլորյալներին: Մենք կարող ենք հանդիմանել, սաստել՝ ամենայն երկայնամտությամբ և վարդապետությամբ, Սուրբ Գրքի ուսմունքները հասցնելով սրտին: Մենք կարող ենք սրտագին կարեկցանք ցուցաբերել: Մենք կարող ենք աղոթել միմյանց հետ և միմյանց համար: Զգուշավոր կյանքով ապրելով, սուրբ վարք պահելով՝ մենք կարող ենք օրինակ տալ, թե ինչպիսին պետք է լինի քրիստոնյան. բայց ոչ մի անձ չի կարող մյուսին տալ իր բնավորության սեփական կաղապարը: Պատշաճ կերպով խորհենք այն փաստի մասին, որ մենք պիտի փրկվենք ոչ թե խմբերով, այլ որպես անհատներ: Մենք պիտի դատվենք այն բնավորության համաձայն, որ կազմավորել ենք: Վտանգավոր է անտեսել հոգին հավիտենության համար պատրաստելը և հաշտություն կնքելը Աստծո հետ հետաձգել մինչև մահվան անկողին: Մեր հավիտենական ճակատագիրն է, որ մենք որոշում ենք կյանքի ամենօրյա գործերով, այն հոգով, որ դրսևորում ենք: Նա, ով հավատարիմ է ամենափոքր բանում, հավատարիմ է նաև շատ բանի մեջ: Եթե մենք Քրիստոսին դարձրել ենք մեր օրինակը, եթե ընթացել և գործել ենք այնպես, ինչպես Նա մեզ օրինակ է տվել Իր սեփական կյանքում, մենք կկարողանանք դիմավորել այն հանդիսավոր անակնկալները, որոնք կգան մեզ վրա մեր փորձառության մեջ, և սրտանց ասել. «Ոչ թե իմ կամքը, այլ Քոնը թող լինի»:»

«Փորձաշրջանի ժամանակում, այսինքն՝ այն ժամանակում, որում մենք այժմ ապրում ենք, մենք պետք է հանդարտորեն խորհրդածենք փրկության պայմանների շուրջ և ապրենք Աստծո խոսքում սահմանված պայմանների համաձայն: Մենք պետք է ինքներս մեզ կրթենք ու վարժեցնենք՝ ժամ առ ժամ և օր առ օր, զգույշ խրատով, որպեսզի կատարենք յուրաքանչյուր պարտականություն: Մենք պետք է ճանաչենք Աստծուն և Հիսուս Քրիստոսին, որին Նա ուղարկել է: Ամեն փորձության մեջ մեր արտոնությունն է դիմել Նրան, ով ասել է. «Թող նա բռնի իմ գործությունից, որպեսզի հաշտվի ինձ հետ, և նա կհաշտվի ինձ հետ»: Տերն ասում է, որ Նա ավելի պատրաստակամ է մեզ Սուրբ Հոգին տալու, քան ծնողները՝ իրենց երեխաներին հաց տալու: Ուստի թող մեր անոթներում մեր ճրագների հետ շնորհի յուրը լինի, որպեսզի չհայտնվենք նրանց թվում, որոնք ներկայացված են որպես հիմար կույսեր, որոնք պատրաստ չէին դուրս գալու փեսային ընդառաջ»: Review and Herald, September 17, 1895.

Հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշը, որոնք նախապատկերված էին Աբրահամի թլփատությամբ և տապանի վրա եղած ութ հոգիներով, առակում ներկայացված

իմաստուն կույսերն են, որոնք շուտով եկող ճգնաժամի մեջ կատարելապես արտացոլում են Քրիստոսի բնավորությունը: Միանգամայն պատշաճ է, որ Քույր Ուայթը հատվածը եզրափակեց Եսայիային հղումով, որովհետև դա մի հատված է, որ անմիջապես վերաբերում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակին:

Այն օրը երգեցե՛ք նրա մասին. Կարմիր գինու այգի: Ես՝ Տերս, պահպանում եմ այն. ամեն վայրկյան պիտի ոռոգեմ այն, որպեսզի ոչ ոք չվնասի նրան. գիշեր ու ցերեկ պիտի պահպանեմ այն: Բարկություն չկա իմ մեջ. ո՛վ պիտի մարտում իմ դեմ փշեր ու տատասկներ դնի: Ես պիտի անցնեմ նրանց միջով, պիտի միասին այրեմ նրանց: Կամ թող նա բռնի իմ զորությունից, որպեսզի հաշտություն անի ինձ հետ, և նա հաշտություն պիտի անի ինձ հետ: Նա պիտի պատճառի, որ Հակոբից եկողները արմատ գցեն. Իսրայելը պիտի ծաղկի և բողբոջի, և աշխարհի երեսը պտուղով լցնի: Արդյոք նա զարկե՞ց նրան այնպես, ինչպես զարկեց իրեն զարկողներին. կամ սպանվա՞ծ է նա ըստ իր կողմից սպանվածների կոտորածի: Չափով, երբ այն արձակվում է, դու պիտի դատես նրա հետ. նա զսպում է իր խիստ հողմը արևելյան քամու օրը: Ուստի սրանով պիտի քավվի Հակոբի անօրենությունը, և այս է նրա մեղքը վերացնելու ամբողջ պտուղը. երբ նա զոհասեղանի բոլոր քարերը դարձնի խարազանված կավաքարերի պես փշրված, պուրակներն ու կուռքերը այլևս կանգուն չեն մնա: Սակայն ամրացված քաղաքը պիտի ամայի լինի, և բնակարանը՝ լքված ու անապատի պես թողնված. այնտեղ հորթը պիտի արածի, այնտեղ պիտի պառկի և սպառի նրա ճյուղերը: Երբ նրա ոստերը չորանան, պիտի կոտրվեն. կանայք կգան և կրակ կտան դրանց. որովհետև դա անհասկացող ժողովուրդ է. դրա համար նրան ստեղծողը չի ողորմի նրանց, և նրանց կազմողը շնորհ չի ցույց տա նրանց: Եսայիա 27:2-11.

«Արևելյան քամու օրվա» ժամանակ, երբ մաքրվում է Հակոբի անօրենությունը, և «խոհեմություն չունեցող ժողովրդի» մյուս դասը հավաքվում ու այրվում է, տեղի է ունենում հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակը: Այդ ժամանակահատվածում նա, ով ցանկանում է խաղաղություն հաստատել Քրիստոսի հետ, կարող է այդ անել, սակայն վերջին շարժումները սրընթաց են:

Քահանաները պետք է երեսուն տարեկան լինեին, երբ սկսեին ծառայել, իսկ հարյուր քառասունչորս հազարը Պետրոսի արքայական քահանայությունն են, որոնք վերջին օրերում նորոգում են Աստծու հետ ունեցած ուխտը:

Դուք ևս, որպես կենդանի քարեր, կառուցվում եք հոգևոր տուն, սուրբ քահանայություն, որպեսզի Հիսուս Քրիստոսի միջոցով մատուցեք հոգևոր զոհեր, որոնք ընդունելի են Աստծուն: Ա Պետրոս 1:5.

Քահանաները պատրաստվեցին ծառայելու օծման ութօրյա արարողության ընթացքում. ուստի ութ թիվը խորհրդանշել է ուխտի տապանի ներսում գտնվող օծյալ քահանայության:

Ահարոնի գավազանը

Հարյուր քառասունչորս հազարի օծյալ քահանայությունը ուխտի տապանի ներսում ներկայացված է որպես Ահարոնի բողբոջած գավազան: Երբ Ահարոնի գավազանը բողբոջեց, այն տարբերություն սահմանեց Ահարոնի և Իսրայելի ցեղերի մյուս գավազանների միջև, որոնք չբողբոջեցին: Սուրբ Գրքերում բույսերի բողբոջելն առաջացնողը անձրևն է:

Բոլոր մարգարեները վերաբերում են վերջին օրերին, ուստի Ահարոնի քահանայության գավազանը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի օծումը այնպիսի մի իրավիճակում, որը համընկնում է Եդիայի՝ Կարմեղոսում գտնվելու և 1844 թվականի միլլերիտների դրության հետ: Այն վերաբերում է այն պահին, երբ հստակ տարբերակում է դրվում վերջին անձրևի ճշմարիտ և կեղծ պատգամների միջև: Այդ տարբերակումը կատարվում է Հովելի կողմից, երբ նա ցույց է տալիս, որ «նոր գինին» կտրված է մի դասակարգից: Այն դասակարգը, որի բերանից նոր գինին կտրված է, Եսայիայի Եփրեմի հարբեցողներն են: Նրանք նաև նրանք են, ովքեր Պենտեկոստեի ժամանակ աշակերտներին մեղադրում էին հարբած լինելու մեջ, և նրանք 1888 թվականի ապստամբներն են, որոնք հետևեցին իրենց հայրերին, որոնք 1863 թվականի ապստամբներն էին: Մարգարեության այդ բոլոր գծերը համընկնում են այն գծի հետ, որը Քույր Ուայթը նշում է որպես տեղի ունեցող այն ժամանակ, երբ աշխարհը գիտակցում է, որ աղվենտիզմը մոտավորապես հարյուր քսանհինգ տարի գիտեր Նաշվիլի հրե գնդերի մասին և ոչինչ չէր ասել:

8, Ութսուն և 81

Երեսուն թիվը և ութ թիվը խորհրդանշներ են այն հարյուր քառասունչորս հազարի քահանայության, որոնք վերջին օրերի դրոշմ են, և որը ներկայացնում է Աստվածության ու մարդկության միավորությունը: Ութ թիվը ութսուն թվի տասանորդն է, իսկ ութսունը այն ութսուն արի քահանաների թիվն է, որոնք քահանայապետի հետ միասին դիմակայեցին Օգիա թագավորին, երբ նա փորձեց սուրբ վայրում խունկ մատուցել: Ութսունմեկը ներկայացնում է Աստվածությունը՝ միավորված մարդկության հետ՝ հաղթական եկեղեցու քահանայության համատեքստում: Օգիայի ապստամբության պատմությունը այդ ութսունմեկի քահանայությունը կապում է հենց այն ճգնաժամի հետ, որը համընկնում է Պտղոմեոսի ապստամբության հետ՝ Ռաֆիայի ճակատամարտից անմիջապես հետո: Բոլոր մարգարեները նույնացնում են վերջին օրերը, ուստի Աստվածության ու մարդկության միավորված քահանայությունը, որը հաղթական եկեղեցու քահանայությունն է՝ կազմված ութսուն մարդկային քահանաներից և մեկ Աստվածային Քահանայապետից, նույնացվում է այն պատմության մեջ, որը սկսվեց 2014 թվականին, երբ սկիզբ առավ ուկրաինական պատերազմը:

Ծննդոցի տասներկու-գլխանի շղթայի միջին գլուխը տասնյոթերորդ գլուխն է: Տասներկու-գլխանի այդ շղթայի միջին համարը քսաներկուերորդ համարն է: Քսաներկուերորդ համարը նշում է Աստծու և Աբրահամի միջև այն խոսակցության հստակ ավարտը, որը սկսվել էր առաջին համարից, և այսպիսով քսաներկուերորդ համարը նույնացվում է որպես մի մարգարեական շղթայի ավարտ, որը կրում է

Եբրայական այբուբենի քսաներկու տառերի կնիքը: Քսաներկու համարներից բաղկացած շոթայի միջին համարը տասնմեկերորդ համարն է, որն իր հերթին երեք համարների միջինն է, որոնք նույնացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշանշանը: Ուստի տասնմեկերորդ համարը երեք առանձնահատուկ համարների միջինն է, և տասնմեկերորդ համարը հաղորդում է ոչ միայն քսաներկու համարների, այլև այն երեք համարների գլխավոր ճշմարտությունը, որոնց մեջ այն գտնվում է, և այսպիսով տասնմեկերորդ և քսաներկուերորդ համարները նույնացվում են որպես գլխավոր մտքի սկիզբ և ավարտ: Հետևաբար, տասնյոթերորդ գլխի տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ համարները տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ գլուխների գլխավոր թեման են:

Մատթեոսի գրքի տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ գլուխների միջինը տասնվեցերորդ գլուխն է:

Ապա նա պատվիրեց իր աշակերտներին, որ ոչ ոքի չասեն, թե ինքն է Հիսուս Քրիստոսը: Մատթեոս 16:20:

Ինչպես Ծննդոցի միջնակետում, այնպես էլ քսաներորդ համարը նշանավորում է մի հատուկ զրույցի ավարտը, որը սկսվել էր տասներեքերորդ համարում, երբ Քրիստոսը և աշակերտները հասան Կեսարիա Փիլիպպե:

Երբ Յիսուս եկավ Կեսարիա Փիլիպպոսի սահմանները, հարցրեց Իր աշակերտներին՝ ասելով. «Մարդիկ ի՞նչ են ասում, թե ես՝ Մարդու Որդիս, ո՞վ եմ»: Իսկ նրանք ասացին. «Ոմանք ասում են՝ Յովհաննէս Մկրտիչը, ուրիշները՝ Եղիան, իսկ այլք՝ Երեմիան կամ մարգարէներից մեկը»: Ասաց նրանց. «Իսկ դուք ի՞նչ եք ասում, թե ես ո՞վ եմ»: Եւ Սիմոն Պետրոսը պատասխանեց ու ասաց. «Դու ես Քրիստոսը՝ կենդանի Աստծու Որդին»: Եւ Յիսուսը պատասխանեց ու ասաց նրան. «Երանի՛ քեզ, Սիմոն Բար-Յովնան, որովհետեւ մարմինն ու արիւնը չյայտնեցին քեզ դա, այլ իմ Հայրը, որ երկնքում է: Եւ ես էլ ասում եմ քեզ, թե դու Պետրոս ես, եւ այս վեմի վրայ պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, եւ դժոխքի դռները նրան չեն յաղթի: Եւ քեզ պիտի տամ երկնքի արքայութեան բանալիները. եւ ինչ որ կապես երկրի վրայ, երկնքում կապուած պիտի լինի, եւ ինչ որ արձակես երկրի վրայ, երկնքում արձակուած պիտի լինի»: Այն ժամանակ պատուիրեց Իր աշակերտներին, որ ոչ ոքի չասեն, թե Ինքն է Յիսուս Քրիստոսը: Մատթեոս 16:13-20:

Ռափիա և Պանիում

Մատթեոսի միջին հատվածը ոչ միայն ներկայացնում է առանձին խոսակցություն և թեմա, այլև, ինչպես որ Ծննդոցի վկայության ուխտային խորհրդաբանությունը համապատասխանում է Ռափիայի պատերազմին, Մատթեոսի խոսակցությունը տեղի է ունենում Կեսարիա Փիլիպպեում, այսինքն՝ Պանիումում: Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնհինգերորդ խոսքի Պանիումը Մատթեոսի տասներկու-գլխանի գծի միջնակետն է, իսկ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ խոսքի Ռափիան՝ Ծննդոցի տասներկու-գլխանի գծի միջնակետը:

Մ.թ.ա. 457 թվականին սկսված 250 տարիներն ավարտվեցին մ.թ.ա. 207 թվականին՝ տասնմեկերորդ համարի Ռաֆիայի և տասնհինգերորդ համարի Պանիումի միջև եղած միջնակետում, որտեղ Աբրահամի թլփատության նշանն ու Պետրոսի՝ Մեսիայի խոստովանությունը համընկնում են: Մատթեոսի գրքի գծում Պետրոսը վկայում է իր կողմից Քրիստոսի՝ Աստծո Որդու ճանաչման մասին Նրա մկրտության ժամանակ:

Սիմոն նշանակում է «լսող», իսկ Բարյոնա՝ «աղավնու որդի»: Սիմոնը նա էր, ով լսեց Քրիստոսի մկրտության լուրը, երբ Սուրբ Հոգին աղավնու կերպարանքով իջավ: Քրիստոսի մկրտությունը նախատիպում էր 1840 թվականի օգոստոսի 11-ը, երբ Հայտնության տասներորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ: Նույն հրեշտակը իջավ 9/11-ին: Պետրոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր ճանաչում են 9/11-ը որպես հարյուր քառասունչորս հազարի սերնդի փորձության լուրը:

Պետրոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր կիրառում են «տող առ տող» մեթոդաբանությունը: Նա աղավնու «որդին» է, ուստի որպես որդի՝ խորհրդանշորեն ներկայացնում է վերջին սերունդը: Պետրոսը վերջին սերնդի խորհրդանիշն է, և իր անվան խորհրդանշական թվագրմամբ ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարը: Պետրոսը ներկայացնում է այն վերջնական սերունդը, որը լսում է զորացման լուրը, երբ Քրիստոսը հայտնվում է մարգարեական գծում: Պետրոսը ճանաչեց Քրիստոսի մկրտության հետ կապված լուրը, և այդպիսով Պետրոսը կարողացավ Հիսուսին ճանաչել որպես Օծյալը, ինչը երբայերենում Մեսիա է, իսկ հունարենում՝ Քրիստոս: Պետրոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր հասկանում են, որ Հայտնություն տասնութի հրեշտակը, որ իջավ 9/11-ին, իջել էր նաև 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Պետրոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր 9/11-ը հասկանում են որպես ուղենիշ, որը հաստատվում է միայն երկու կամ երեք գծերի վկայությամբ:

Պետրոսի խոստովանությունն այն է, որ 9/11-ը նույնականացնում է երրորդ վայի գալուստը, որը վերջին սերնդի համար փորձության պատգամն է: Այդ խոստովանությունն այն տեղն է, որտեղ անունը փոխվում է: Աբրահամը Ռաֆիայում է, իսկ Պետրոսը՝ Պանիումում, խաչից անմիջապես առաջ: Պանիումի և խաչի միջև Պետրոսը պիտի այցելի Պայծառակերպության լեռը: Պանիումում է, որ Սիմոնը փոխվում է Պետրոսի, երբ նա հայտնում է իր սերնդի համար նախատեսված փորձության պատգամի վերաբերյալ իր խոստովանությունը: Հարյուր քառասունչորս հազարների համար այդ փորձության պատգամը երրորդ վայի իսլամն է, որը մարգարեական պատմության մեջ հասավ 9/11-ին:

Ադվենտիզմի փորձության սկիզբը սկսվեց 9/11-ին, և Ադվենտիզմի փորձության ավարտին երրորդ վայի իսլամի լուրը ցույց է տալիս, թե երբ և որտեղ է Սիմոնի անունը փոխվում: Այն լուրը, որ վերջում հասկանում է Պետրոսը, որը սկզբում նախատիպված էր 9/11-ի լուրով, Նեշվիլի հրազնդերի ուղղված լուրն է: Այնտեղ շեփորների տոնը գալիս է դրոշի վերելքի և Քավոյան Օրվա փակ դռան հետ միաժամանակ:

Մենք այս հարցերի քննությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: